

Událost - její „počátek“

Jestliže chápeme událost jako dění, které má *svůj* počátek a *svůj* konec, tj. jestliže počátek i konec události ve smyslu tohoto pochopení zahrnujeme do události a tedy interpretujeme jako její součást a složku, tedy jako počátek i konec „přivlastněný“, jsme tak postaveni před problém nejen povahy tohoto „přivlastnění“, ale po jeho původu a zdroji. Tím ovšem dochází k tomu, že jsme nuceni tematizovat něco, bez čeho událost nelze chápat (tj. bez čeho je „nepochopitelná“), ale co k ní vlastně ze závažných důvodů nepatří a patřit nemůže právě jako její „součást a složka“, nýbrž nutně „jinak“. Jinak řečeno, musíme se tázat po tom, co takto nutně k události náleží, aniž by to bylo její součástí či složkou. A to znamená se tázat po jiném jejím „počátku“, který si sama událost ze zásadních důvodů nemůže přivlastnit sama, ale který přesto musí být chápán jako její „vlastní“. Jak může být pro událost něčím jí „vlastním“, co si však sama v žádném případě přivlastňovat nemůže? Jenom tak, že jí to je přivlastněno „odjinud“, někým nebo něčím jiným. Musíme proto uzavřít, že je třeba respektovat rozdíl mezi tímto „počátkem“, který musí každé události být „udělen“, „přidělen“, „svěřen“ (do opatrování) a tak „přivlastněn“ bez jejího přičinění, a počátkem (resp. celou řadou „počátků“, pokud jde o událost vyšší úrovně, „komplexní“ resp. „centrokomplikovanou“, řečeno s Teilhardem de Chardin), který se musí jejím počátkem teprve díky její aktivitě stát. Pokud uznáme, že je dost důvodů, proč toto chápání považovat za platné nebo alespoň plausibilní, musíme pamatovat, že pro každou událost platí, že alespoň jeden z jejích „počátků“, a to právě ten základní a rozhodující, musí této události „předcházet“, ale předcházet nikoli jako něco minulého, ještě před ní „daného“, „předešlého“, nýbrž naopak jako něco nedaného, teprve z budoucnosti „přicházejícího“. co tedy v žádném případě nemůže být odvozováno z ničeho „již jsoucího“, tedy např. z jiných „událostí“.

(Písek, 070331-2.)